

การช่วยชาติอันยิ่งใหญ่ที่สุด

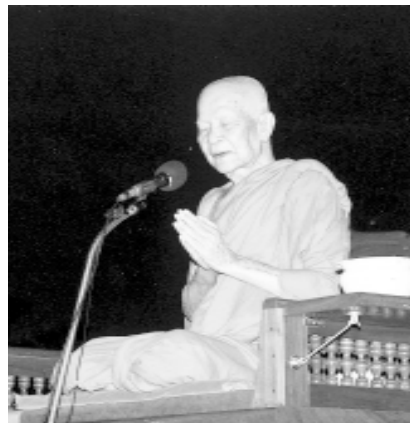
คุณค่าแห่งการหนุนชาติไทยของเรามีอันยิ่งใหญ่ สูงสุดนะ (สารุ) ไม่ใช่ของเล่นๆ ใครมายกได้ เรายกชาติไทยเราทั้งชาติ มีอันยิ่งใหญ่ที่สุด ไม่มีอะไรเกินนะ อันนี้มีอันยิ่งใหญ่

ดังที่ท่านแสดงไว้เป็นท้าวสักกเทวราช เวลามาอุบัติมาเป็นมนุษย์นี้ ก็เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ไปที่ไหนมีแต่สมบัติเงินทองข้าวของ ธารดาษเต็มไปหมด เพราะอำนาจแห่งการให้ทานเป็นส่วนใหญ่ๆ ต่อส่วนใหญ่ๆ นี่ท่านแสดงไว้ในคัมภีร์

อันนี้เราก็ช่วยคนทั้งชาติๆ มีอะไรทุ่มลงไป ก็มาหาเราแหละ ทุ่มออกไปไหนก็ไม่ไป ทุ่มออกไปนี่ ก็เป็นสมบัติเพื่อชาติส่วนรวมต่อไป ส่วนบุญกุศลมากมายที่เกิดขึ้นจากการบริจาคก็เข้ามานี้ๆ นั่นแหละ ท่านจึงแสดงไว้ อย่างพระเจ้าจักรพรรดิ จนถึงกับได้เป็นคู่เคียงของผู้สิ้นกิเลสทั้งหลาย ใต้ให้โลกทั้งหลายได้กราบไหว้บูชา เป็นขวัญตาขวัญใจเรื่อยมา จนเป็นตำราว่า บุคคลที่ควรที่จะสร้างเจดีย์กราบไหว้บูชา นั่นคือประเภทใดบ้าง ท่านก็แสดงไว้

๑. พระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์
๒. พระปัจเจกพุทธเจ้า
๓. พระอรหันต์
๔. พระเจ้าจักรพรรดิ

นั่น เห็นไหม ๔ พระองค์ ควรแก่การสร้างเจดีย์สถานที่ต่างๆ ไว้กราบไหว้บูชา เป็นขวัญตาขวัญใจ ทั้ง ๔ พระองค์ นี่ท่านแสดงไว้แล้วในตำรา

เจลี่ยความสุขให้โลก

วันนี้ไปเทศน์น้ำหนาวแล้วก็ค้างที่นั่นคืนหนึ่ง ที่น้ำหนาวนั้น เราได้ซื้อที่ให้ โถ มันเป็นพื้น เป็นหมื่นไร่ละ ซื้อที่แถวนั้น เพราะที่นั่นเป็นป่าที่สวยงามมาก และเป็นต้นน้ำลำธารอยู่ที่นั่น เช่น อย่างแม่น้ำเลย ไหลไปผ่าน ที่เรียกแม่น้ำเลยๆ ผ่าน ออกจากต้นน้ำนี่ละ

เราไปเห็นความสำคัญอย่างนั้นละ แล้วพอดีเขาเสนอขายๆ ให้ไปติดตามดูให้หมดแถวนี้ เราว่างั้น ไปติดตามดูซิ เรากว่านซื้อเอาหมดเลย มอบทางภายในให้พระที่อยู่แถวนั้น เช่น อย่างท่านชิต แล้วองค์ไหนมีวัดอยู่แถวนั้น ให้เป็นผู้ดูแลรักษา ภายนอกมอบด้านมอบให้ทหารดูแล ไม่อย่างนั้นจะไม่พ้นจากลักลอบถูกทำลาย เมื่อทหารมีอยู่เป็นจุดๆ แถวนั้นแล้ว เขาก็ไม่กล้า

นี่ก็ซื้อเป็น โห เป็นพัน เป็นหมื่นไร่ อันนี้นานแล้ว สักเท่าไรปีนะ แถวนั้น เรียกว่า ซื้อหมดเลย กว้างขวางมากทีเดียว และเป็นต้นน้ำลำธารได้เป็นอย่างดี ถ้าหากว่าไม่ซื้อไว้นี้ หมด แล้วแห้งแล้งขึ้นมาทันที เราหวังบ้านหวังเมือง เราทำเอาไว้ให้ลูกๆ หลานๆ ได้ใช้ต่อไป จึงได้ซื้อไว้หมด

ไปที่ไหนไม่ได้คุณนะ ไปที่ไหนมันเห็นแต่รอยมือของเราทำไว้ๆๆ ถ้าอยู่ธรรมดาที่ไม่เห็น ออกไปนี่เห็นทั้งนั้นแหละ ออกไปที่ไหนๆ เห็นเป็นแถวไปเลยเชียว ไม่ว่าจะโรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาล ที่ไหนๆ ทำประโยชน์ ยิ่งซอกแซกแปลกๆ ต่างๆ มีอยู่ทั่วไปนะ เขาขอความช่วยเหลือ ช่วยไปเรื่อยๆ อย่างนั้นละเรื่อยๆ

นั่นละ เมตตาธรรม เจลี่ยให้ความสุขทั่วถึงกัน เรียกว่า ธรรม ท่านทั้งหลายไม่รู้ว่ธรรม คืออะไร ให้ฟังเสียงตามนี้ละ ที่เราซื้อนั้นซื้อนี้ เรียกว่า ธรรม เจลี่ยความสุขให้โลกทั้งหลายที่มีความจำเป็นทั่วหน้ากัน หวังพึ่งซึ่งกันและกันอยู่ตลอดมา จะอยู่เอกเทศอย่างงี้ไม่ได้ เราอย่าว่า

เราเก่งนะ เป็นมหาเศรษฐีต้องอาศัยคนงานใช้ไหมล่ะ ลูกน้องคนงาน
หุนหันเข้าไปเพื่อความเป็นเศรษฐี เศรษฐีก็ต้องเลี้ยงคนงาน อาศัยกัน
อยู่อย่างนั้น จึงเรียกว่า **อญฺญมณฺญ** ต้องอาศัยกัน

ขอให้ท่านทั้งหลายได้นำธรรมพระพุทธเจ้ามาพิจารณาตนเอง
แยกสันปันส่วนออกข้างนอกข้างในแล้ว จะเห็นความบกพร่อง ความ
สมบูรณ์ของกันและกัน ทั่วโลกดินแดน แล้วจิตใจจะเชื่อมโยงถึงกัน
ความเมตตาสงสารกัน ความอิจฉาบังเบียดนี้เรื่องของกิเลส เอาไฟ
เผาทั้งนั้น อย่างนำมาใช้นะ

กฤษณ์ของบุญ

เอาให้ยิ่งใหญ่ นะ ชาติไทยของเรา ให้เมืองนอกเมืองนาทุกคน เขามีหู มีตา มีใจ ให้เขาได้มองมาดูเมืองไทยเรา ซึ่งไม่ใช่เมืองเศรษฐกิจ เป็นเมืองทุกตะเข้ญใจเรื่อยมาอย่างนี้ แต่เวลาประกาศความรักชาติ ความเสียสละ หรือกำลังวังชา ฤทธาศักดานุภาพ ทุกอย่างของเมืองไทย แสดงขึ้น จะแสดงขึ้นในทองคำจำนวนน้ำหนัก ๑๐ ตัน และดอลลาร์ ๑๐ ล้าน นี่แหละจะเป็นเครื่องประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ทั้งภายในและภายนอก เพราะฉะนั้น เราจึงเอาให้เต็มเหนี่ยวคราวนี้ อย่าให้ขาด

ทุกคนๆ มีมากมีน้อยก็ตามเถอะ กำลังใจเป็นสำคัญ เป็นเศรษฐกิจธรรมอยู่ในใจนั้นแหละดี เศรษฐีเงินอยู่ภายนอก ถ้าธรรมไม่เข้าแทรก เศรษฐีเงินก็ไม่ค่อยมีความหมาย ถ้าธรรมเข้าแทรกปั๊บ เศรษฐีเงิน เป็นเศรษฐีเงินด้วย เป็นเศรษฐกิจธรรมด้วยอยู่ในนั้น ถ้ามีแต่เงินอย่างเดียว เศรษฐีเงินนั้นจมนได้ง่ายๆ ผู้เป็นเศรษฐกิจธรรมไม่จมน ถึงจะไม่มีอะไรก็ตาม หัวใจเต็มตื่นไปด้วยอรรถธรรม ไปไหนไปเถอะกว้างขวาง ไม่มีจนตรอกจนมุม คนผู้มีบุญ มีกุศล มีธรรมภายในใจ ไปไหนไม่จนตรอกจนมุม ไม่ว่าหลับตื่นลืมตา ไม่วิตกวิจารณ์ ไม่มีเงินสักสตางค์ ก็ไม่ตกใจ เพราะหัวใจเราเต็มตื่นด้วยอรรถด้วยธรรม ซึ่งเป็นของเลิศเลอกว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านี้แล้ว เราให้ได้ ที่เหมาะสมก็ให้ได้ทั้งสองนั้นแหละ

เรามีมากมีน้อยแบ่งสันปันส่วน แบ่งกินแบ่งทาน นี่คือ ทางของศาสดา ทางพันทุกข์ ไม่ได้มีแต่ของเราอีตมากินเฉยๆ กินแล้วตาย จมไปเลย ผู้มีธรรมในใจนี้ ท่านไม่ได้กล่าวไว้ว่า ผู้มีธรรมในใจ ผู้ทำบุญให้ท่านมากๆ ตายแล้วไปเป็นความลุ่มจม เราไม่เคยเห็น ถึงจะจมก็ตาม อย่างอนาถบิณฑิกเศรษฐีให้ท่านกับพระพุทธเจ้าจนจะ

หมดเนื้อหมดตัว ชาวบ้านชาวเมืองเขาเป็นห่วงเป็นใย เขามาวงให้
ทางนั้นไม่ถอยๆ ให้ทานไม่ถอย จึงเรียกว่า อนาคตบิณฑิก อนาคต
คือว่า เศรษฐีคนนี้ให้ทานจนเป็นอนาคต

อนาคตบิณฑิกเศรษฐี ให้ทานทุกอย่างๆ ตกลงในศีล ในธรรม
ในศาสนาทั้งนั้น จนประชาชนทั้งหลายเขาเป็นห่วงเป็นใยมาขอร้อง
ให้ผ่อน ไม่ผ่อนๆ ว่างั้นเลย ชัดไปๆ เกิดดลบันดาล เงินไม่ทราบ
มาจากทิศไหน แดนฟ้าอากาศมา ก็เลยเป็นมหาเศรษฐีขึ้นด้วยการ
ให้ทาน ที่เขาว่าท่านเป็นอนาคตะ เห็นไหมบุญ ฤทธิ์ของบุญ ที่แรก
เป็นอนาคต จนชาวบ้านเขาเป็นห่วงเป็นใย ฟาดที่สองมาที่เป็นเศรษฐี
ปิดท้ายเลย เข้าใจไหมละ อนาคตบิณฑิก เป็นอนาคตอดต้น อำนาจ
แห่งทานดลบันดาลนี้ฟาดเป็น อนาคตบิณฑิกเศรษฐี ขึ้นท้ายเลย (สารุ)

นี่ละ ให้ฟังเอาเป็นตัวอย่าง นี่เป็นอุปถัมภ์อุปฐากของ
พระพุทธรเจ้าเรื่อยมา เพราะฉะนั้นจึงว่าการทำบุญให้ทาน เราอย่าไป
กลัวเลยว่าจะล่มจะจม ไม่จม เอ้าให้มันจมไปเถอะ มันไม่จมแหละ

ช่วยชาติ ช่วยคนทุกข์ยาก มหากรุศลไม่มีประมาณ

การให้ทาน คือ การเสียสละเพื่อส่วนรวม ส่วนรวมอันใหญ่หลวงก็คือ ชาติไทยของเรา ชีวิตจิตใจอยู่กับคำว่าชาติไทยเหมือนกันหมด จึงกระเทือนถึงกัน ทางใต้ทางเสียกระเทือนถึงกันหมด ชาติไทยของเราก็ได้ทราบกันมาโดยตลอดแล้วว่า จะล่มจมในไม่กี่ปีมานี้ จนกระทั่งถึงชาติไทยทั้งชาติมองหน้ากันไม่ทั่วถึง มองดูหน้าได้มีแต่ความโศกเศร้าเหงาหงอย เหมือนหนึ่งว่าไม่มีหวังที่จะอยู่ค้ำบ้นบกได้นอกจากจะตกลงน้ำในมหาสมุทรทะเลหลวงเท่านั้น ด้วยความทุกข์ ความจน ความทรมาณบีบบังคับ ครั้นแล้วต่างคนต่างมีความรู้สึกตัวเบื้องต้น ก็คือ พระท่านนำพี่น้องทั้งหลายช่วยชาติบ้านเมืองของตน แล้วก็ไม่พ้นที่จะเข้ามาเกี่ยวข้องกับหลวงตาจนได้นั้นแหละ

หลวงตาแต่ก่อนก็อยู่เหมือนพระทั้งหลายทั่ว ๆ ไป ไม่เคยมาเกี่ยวข้องกับบ้านกับเมืองอะไร ความสุข ความทุกข์อะไร ก็ให้เป็นเรื่องของบ้านเมืองไป หน้าที่ของเราซึ่งเป็นฝ่ายรักษาพุทธศาสนาและบำเพ็ญคุณงามความดี ทั้งการสั่งสอนประชาชนทั่วไปนั้น เราก็ถือเป็นภาระของเราโดยลึกลับอยู่ภายในใจ แม้จะไม่ประกาศก็เป็นอยู่อย่างนั้น ด้วยอำนาจแห่งจิตเมตตาต่อโลกนั้นแล แล้วก็ได้ออกมาเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายจนได้นั้นแหละ

เมื่อเหตุการณ์กระทบกระเทือน พระทั่วประเทศไทย ประชาชนซึ่งเป็นพ่อแม่ของพระทั่วประเทศไทยกระทบกระเทือน หมนหมองไปตาม ๆ กันหมด ทั้งพ่อ ทั้งแม่ ทั้งลูก ทั้งหลาน จึงได้ช่วยกัน พ่อแม่ก็คือ พี่น้องทั้งหลาย ลูกหลาน ก็คือ ลูกของพ่อของแม่ และเป็นพระเป็นเณรอยู่ตามวัดตามวาต่าง ๆ นี่เป็นลูกเป็นหลานของพี่น้องทั้งหลายทั้งนั้น ต่างคนก็ต่างได้อุตสาห์พยายามออกช่วยเหลือกัน ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งบัดนี้ เป็นเวลาร่วม ๖ ปีนี้แล้ว

ตั้งแต่หลวงตาได้อุทิศสำหรับพยายามตะเกียกตะกาย เพื่อพี่น้อง
ทั้งหลายทั่วประเทศไทยของเรา โดยไม่เสียดาบเรื่องร่างกายจะแตก
จะดับไปเมื่อไร ไม่เป็นห่วงเป็นใยกับสิ่งเหล่านี้เลย ยิ่งกว่าความเป็น
ห่วงพี่น้องชาวไทยทั้งชาติ ซึ่งจะหลังไหลลงไปทะเลหลวงด้วยความจน
ของตนทั่วประเทศ นี่เป็นห่วงมากจึงได้อุทิศสำหรับพยายามออกมา ก็
พร้อมกันกับบรรดาพี่น้องทั้งหลายหาที่ยึดที่เกาะผู้พาดำเนินอยู่แล้ว

พอหลวงตาเป็นผู้นำเท่านั้น พี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทยเรา
ต่างท่านต่างมีความยินดียิ้มแย้มแจ่มใส เดินตามรอยที่หัวหน้าพาเดินๆ
การบริจาคมากมาย จึงเป็นไปตามหัวหน้าที่ประกาศก้องให้พี่น้อง
ทั้งหลายทราบ ว่า เวลานี้เมืองไทยของเรากำลังจน หายใจแฉ่มๆ
คน ๖๒ ล้านคนลมหายใจแทบจะไม่มี ต้องไปหายืมลมหายใจคนอื่นก็ได้
ดังที่เวลาจนตรอกมากๆ เพียงลมหายใจคนเดียวนี้ไม่พอ ต้องไป
อาศัยลมหายใจคนอื่น หาหยิบหาขี้มเขา พอถูพ้อไถได้วันหนึ่งๆ
ก่อนจะจมลงในทะเลหลวง นี้เรียกว่า ยืมลมหายใจ ยืมเงินยืมทองมาใช้
พอประทังชีวิตในวันหนึ่งๆ

จากนั้นต่างคนต่างก็ฟิตตัวเอง ดำเนินตามหัวหน้าที่ประกาศให้
ทราบทั่วกันว่า ช่วยชาติของเรา ด้วยความรักชาติของตน แล้วบริจาค
ทานก็เต็มกำลังความสามารถเรื่อยมา นับตั้งแต่ทองคำ ดอลลาร์ เงินสด
เป็นลำดับลำดับมา ตั้งแต่หุ่นจนกระทั่งบัดนี้ ผลแห่งความรักชาติ ความ
เสียสละด้วย ความพร้อมเพรียงสามัคคี ที่ก้าวเดินตามธรรมและครูบา
อาจารย์ จึงปรากฏว่ากระเตื้องขึ้นมาเป็นลำดับลำดับมา เวลานี้ทองคำ
ของเราที่ได้กำลังจะเข้าสู่คลังหลวงอยู่เวลานี้ก็มี ที่เข้าแล้วก็มี รวมแล้ว
เป็นทองคำ ๘ ตันกว่าแล้ว ดอลลาร์เวลานี้รวมแล้วก็ ๘ ล้านกว่า จะ
เข้าถึง ๑๐ ล้าน (ดอลลาร์) อยู่แล้ว

สำหรับเงินสดนั้นได้แยกไปซื้อทองคำเพียงสองพันล้านเท่านั้น
นี้แยกมาซื้อทองคำ เพื่อเข้าสู่คลังหลวงอันเป็นลมหายใจของคน

ทั้งประเทศ จากนั้นก็แยกแยะไปตามกิ่งก้านสาขา ดอก ใบ ทั่วประเทศไทย โดยการสงเคราะห์สงหาคนทุกข์คนจน ซึ่งอยู่ในข่ายแห่งความจำเป็น และคนทุกข์คนจนเกี่ยวกับความเจ็บไข้ได้ป่วย ไม่มียารักษา ไม่มีเงินรักษาโรค เราก็ช่วยสงเคราะห์เรื่อยมา จากนั้นก็ก้าวเข้า ในการสงเคราะห์เป็นส่วนใหญ่ส่วนรวม คือ สถานสงเคราะห์ โรงร่ำโรงเรียนไม่ทราบว่ามีกี่สิบหลัง มากต่อมาก เพราะการช่วยอันนี้ เราไม่ได้ช่วยเฉพาะเวลาออกมาช่วยโลก เป็นนิสสัยของวัดนี้ที่ช่วยโลก มาตั้งแต่เริ่มสร้างวัด

จุดปัจจัยไทยทานมีมากน้อยเพียงใด เรามาช่วยโลกตลอดทางวัดนี้ไม่เคยเก็บเงินเก็บทองที่ไหนเลยตั้งแต่ต้นมา มีเท่าไรก็ช่วยเหลือพี่น้องเราทั่วประเทศอยู่ตลอดมาๆ นี้ก็สร้างโรงร่ำโรงเรียนหลายสิบหลัง จากนั้นก็ราชการต่างๆ ซึ่งมีอยู่ทั่วไป แล้วก็ทางโรงพยาบาล เวลาที่ไ้ได้เข้าช่วยแล้ว ๒๐๐ กว่าโรง ซึ่งพิสดารมากกว่าเพื่อน มีหลายแห่งหลายมุมที่จะต้องช่วยเหลือ นี่ละเงินจำนวนเหล่านี้มันมีตั้งแต่ออกไปตามกิ่งก้าน สาขา ดอก ใบ ของคลังหลวงเรา ได้ช่วยพี่น้องทั่วประเทศทุกภาคได้ช่วยหมด นี่เงินสด ผลก็ปรากฏกระเดื่องขึ้นมาๆ ทุกสิ่งทุกอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

ผู้เป็นเจ้าของในสถานที่บกพร่องแต่ก่อนก็เต็มตื่นขึ้นมา เจ้าของก็ดีอกดีใจ เช่น โรงพยาบาลไม่มีเครื่องมือเครื่องมือ คนไขวิ่งเข้าไปหาก็ไม่มีอะไรแก้ไขช่วยเหลือได้ เพราะเครื่องมือไม่มี หมอก็ก้าวไม่ออกทางวัดก็ช่วยเข้าไป เครื่องมือเครื่องใดขาด มีขาดเขินบกพร่องตรงไหนราคาถูกแพงถูไถกันไปตามกำลังทุกแห่งทุกหนไป นี่คือ โรงพยาบาลที่พิสดารอยู่มากกว่าที่อื่นใดทั้งนั้น จากนั้นก็สร้างตึก นอกจากเครื่องมือเครื่องมือแล้วก็พวกรถพวกรา สร้างตึกให้ไม่ทราบว่ามีกี่ตึก แล้วก็ซื้อที่ที่เห็นว่าคับแคบ โรงพยาบาลคับแคบ ซื้อขยายที่ให้บ้าง แล้วซื้อให้ทั้งที่หมดโรงพยาบาลยกไปตั้งใหม่เลยบ้าง

หลายแบบหลายฉบับสำหรับโรงพยาบาล แล้วมาขอแต่ละวันๆ
แทบไม่เว้นวัน เข้ามาเกี่ยวข้องกับวัดป่าบ้านตาด ประหนึ่งว่า วัดป่า
บ้านตาดนี้เป็นสำนักงบประมาณ เป็นมาเรื่อยๆ อย่างนี้เรื่อยมา นี่ก็
ออกจากสมบัติ คือ หน้าที่ของพี่น้องทั้งหลายที่รักชาติ ก็รักทั่วประเทศ
ชาตินั้นแหละ ไปเกิดเป็นประโยชน์กับสถานที่ใด เจ้าของก็ชุ่มเย็น
สถานที่นั้นก็ชุ่มเย็น

ผู้บริจาคก็ได้บุญได้กุศลด้วย ไม่ใช่ว่าได้วัตถุขึ้นมาเป็น
ตึกรามบ้านช่อง เป็นโรงพยาบาล เป็นรถเป็นรา เป็นสถานที่ของ
โรงพยาบาลแล้ว เจ้าของผู้บริจาคจะขาดทุนสูญุดอกไปอย่างนั้น ไม่มี
วัตถุเหล่านั้นให้ทานแก่ส่วนรวม ส่วนบุญกุศลที่เราบริจาคเพื่อวัตถุ
เหล่านั้นย้อนเข้ามาสู่ใจของเรา เรียกว่า เป็นบุญ เป็นกุศล มหากุศล
ไม่มีประมาณ จากการบริจาคสิ่งเหล่านั้น

อำนาจแห่งบุญกุศล

พูดตามหลักธรรมชาติแล้ว สิ่งที่เราบริจาคให้สร้างขึ้นมานั้น เช่น โรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาล โรงเหล่านี้ไม่ได้ไปตกนรก โรงเหล่านี้ไม่ไปขึ้นสวรรค์ชั้นพรหม เราผู้สร้างต่างหากเป็นผู้จะได้ของดีของดีนี้ อาศัยของดีนี้เป็นเครื่องหนุนเข้าสู่ความดีความดี คดีที่เหมาะสม ตั้งแต่พื้นแพแห่งมนุษย์นี้ไปแล้วก็ขึ้นสวรรค์ชั้นพรหม เสวยอาหารทิพย์ สมบัติทิพย์ สถานที่อันเป็นที่ทิพย์ ตามชั้นภูมิแห่งบุญกุศลของตนที่สร้างไว้มากน้อย ก็ไปเกิดในสวรรค์ชั้นนั้นๆ ซึ่งมีหลายชั้น ให้พอเหมาะสมกับคุณงามความดีของแต่ละท่านที่ได้สร้างเอาไว้

เพราะฉะนั้นบรรดาเทวบุตรเทวดาทั้งหลายจึงอยู่ในชั้นสวรรค์ต่างๆ กัน ทุกสิ่งทุกอย่าง การเสวย การอยู่ ของทิพย์ทั้งหลายมีมาก มีน้อย มีความสุขความสบายต่างกันเป็นลำดับลำดับ เพราะอำนาจแห่งกุศลของตนที่สร้างไว้แล้วตั้งแต่มนุษย์เราทั้งหลาย ไปเป็นสมบัติทิพย์ รอยอยู่บนสวรรค์ทุกชั้นแห่งสวรรค์ ที่เจ้าของเป็นผู้สร้างไว้แล้ว ควรแก่สวรรค์ชั้นใด บุญกุศลที่ได้นี้จะนำเจ้าของผู้ให้ทานนั้นไปสู่สวรรค์ชั้นนั้นๆ และเสวยสมบัติทิพย์ของตนที่ได้สร้างไว้แล้วแต่เมืองมนุษย์เหมือนกันหมด

ผู้มีบุญมากขึ้นไป ก็เลื่อนขึ้นไปชั้นพรหม พรหมโลกมีถึง ๑๖ ชั้น นี้ก็ตามฐานะของผู้ที่จะไปเสวยผลอยู่ในพรหมโลกชั้นนั้นๆ มีบุญมีกุศลหนักเบาต่างกัน ก็ไปเกิดและเสวยผลมากน้อยต่างกันอยู่ เช่นเดียวกัน จากนั้นบุญกุศลทั้งหลายที่เราสร้างอยู่ไม่หยุดไม่ถอยเพิ่มพูนขึ้นเป็นลำดับลำดับเลยสวรรค์ไป เลยพรหมโลกไป จนกระทั่งถึงนิพพาน ดับทุกข์โดยประการทั้งปวงโดยสิ้นเชิงตลอดไป

อำนาจแห่งพุทธศาสนา

เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธศาสนา รู้สึกว่าร่มเย็นตลอดมา บ้านใดเมืองใดทั่วโลกเกิดข้าศึกสงครามตีกันแหลกเหลวไปหมด แต่เมืองไทยเราก็ยังเป็นเกาะเป็นดอนแห่งความสงบร่มเย็นมาได้ ดังที่เห็นอยู่นี้แหละ นี่ก็คือ อำนาจแห่งพุทธศาสนา

ถ้าเขารู้มา เรารวมไปอย่างนี้ ก็พินกันเลย เป็นไฟไปด้วยกัน เขาเป็นไฟมา เราเป็นน้ำเสีย น้ำก็ดับไฟเสีย มันก็สงบเอง เขาร้ายมา เราดีรับ ไม่รุนแรงแล้วสงบลง เขาร้ายมา เราร้ายไป เป็นถั่วเป็นถ่านเลย ให้พากันจำอันนี้นะ เวลาคนหนึ่งกำลังรุนแรง คนหนึ่งอย่าไปเสริมไฟด้วยกันโต้ตอบแบบรุนแรง ตอบกันอย่างรุนแรงนี้ เรียกว่า ก่อไฟเผากัน แผลกทั้งสองฝ่ายไม่มีชั้นดี ฝ่ายหนึ่งชั่ว ฝ่ายหนึ่งดี ฝ่ายหนึ่งร้าย ฝ่ายหนึ่งก็เย็นเสีย อย่างนี้ก็พออยู่ พอเป็น พอไป คนเราให้พากันจำเอา

ศ.ดร.สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี
เสด็จพระราชดำเนินปลุกต้นพระศรีมหาโพธิ์ ถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ณ พุทธมณฑล อ.ศาลายา จ.นครปฐม เมื่อวันที่ ๒๓ ธ.ค. ๒๕๔๖

คลังหลวง คือ หัวใจของชาติไทย

คลังหลวง (ฝ่ายออกบัตร ธนาคารแห่งประเทศไทย) ของเรานั้นคือ หัวใจของชาติ รวมอยู่ที่หัวใจของชาติ ใครจึงมาแตะต้องไม่ได้เลย เท่ากับสังหารชาติทั้งประเทศให้จมไปด้วยกัน เพราะฉะนั้นจึงต้องเข้มแข็ง จุดนี้จุดสำคัญมาก นอกจากนั้นเรายังต้องอุทิศทรัพย์พยายามชวนชวนหามา เพื่อเป็นหลักเป็นเกณฑ์ไว้ จากนั้นแล้วก็ลูกหลานของเรา ก็จะตามมาด้วยความอบอุ่นจากพ่อ จากแม่ ปู่ ย่า ตา ยาย พาดำเนินและพาชวนชวนหามา ผลก็ทำให้ลูกหลานอบอุ่น

เช่นอย่างเรามีสมบัติในคลังหลวง เราเองก็อบอุ่น ต่อไปลูกหลานของเราอยู่ที่นี่ก็อบอุ่นในปัจจุบัน ต่อไปก็จะได้รับความอบอุ่นจากมรดกที่ปู่ ย่า ตา ยาย มอบให้ไว้ ดังที่ท่านมอบไว้มาสักกี่เท่าไร ก็ปีก็เดือนแล้ว มาเป็นคลังหลวง เป็นหัวใจของชาติอยู่นั้น ไม่มีใครเข้าไปแตะต้องเลย หลักใหญ่เป็นอย่างนั้น เพราะเป็นจุดสำคัญที่รักสงวนกันทั่วประเทศ หัวใจของชาติไทยอยู่นั้นหมด

อะไรจะขาดจะเหลือไปบ้างไม่สำคัญ สำคัญที่หัวใจของชาติได้แก่ คลังหลวง ต้องมีหลักมีเกณฑ์เอาไว้ เป็นหลักเป็นเกณฑ์เอาไว้ จึงต้องได้รักษากันอย่างเข้มงวดกวดขัน ไม่ให้ใครมาแตะต้องด้วย นอกจากนั้นยังพยายามชวนชวนหามาเพิ่มเติมอีกด้วย มันถึงถูก

สำหรับเราครองบ้านครองเมืองด้วยความแน่นหนามั่นคงในชาติของตน ต่างคนต่างรักสงวนชาติ และต่างเสียสละ ที่ควรจะเสียสละเพื่อชาติ เสียสละไปเลย นี้เรียกว่า เป็นผู้รักชาติด้วยความพร้อมเพรียงกัน ถ้าต่างคน ต่างมีความรักชาติ ความสำนึกในตัวเอง เราเป็นชาติไทยแล้ว เรายังรักสงวนในชาติของเรานั้นๆ อย่างชาติอื่นๆ เขาก็รักสงวนของเขามาก ชาติไทยของเรารักสงวนมาก นี้ได้อุทิศทรัพย์พยายามชวนชวนหามา เพื่อความมั่นคงแห่งชาติไทยของเรา

ทองคำ ๑๐ ตัน กำลังของใคร

ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน ใครไปหาได้ที่ไหน เมืองไหนไม่เคยมี ที่จะเอามายกทองคำให้เรา แม้แต่กิโลฯ หนึ่ง ไม่เคยมี นี่ก็เป็น น้ำหนักน้ำแรง ความอุตสาหะพยายาม จากความรักชาติของพี่น้องทั้งหลาย รวมตัวกันเข้า แล้วทองคำที่กำลังจะถึง ๑๐ ตัน ฟังซินะ นี่เป็น กำลังของใคร ถ้าไม่ใช่ของพี่น้องชาวไทยเรา ซึ่งมีความรักชาติ มีความ สามัคคีปรองดอง มีความเสียสละ และเดินตามร่องรอยของธรรม ที่ครูบาอาจารย์พาดำเนิน ก็ราบรื่นมาโดยลำดับๆ นี้จะถึงฝั่งแห่ง ความพอดีพอดีของชาติไทยเราละ คือ ฝั่งนี้ คือ ๑๐ ตัน ทองคำ น้ำหนัก ๑๐ ตัน ดอลลาร้อยอย่างน้อย ๑๐ ล้าน นี้พอ

หลวงตาได้พิจารณาหมดแล้วถึงขั้นนี้แล้วพอ ตามฐานะของเรา ที่ไม่ใช่เมืองเศรษฐี เราได้ขนาดนี้หาไม่ได้แล้ว ว่างั้นเลย จึงขอให้ พี่น้องทั้งหลายได้ภูมิใจในการบริจาคของตน มากน้อยด้วยความรักชาติ จะได้เป็นกำลังต่อนิสัย-ปัจจัยของเราที่เคยหนุนอย่างนี้ตลอดไปนะ บุญกุศล มหามงคล จะเกิดขึ้นที่เราผู้บริจาคนี้ทั่วหน้ากัน วันนี้พูด เพียงเท่านี้ละนะ ที่นี้จะให้พระนะ

เรา (หลวงตา) หนักตอนบั้นปลายชีวิต

เราทนจริง ๆ นะ ทนด้วยน้ำใจของเราที่มีต่อชาติบ้านเมือง ถ้าเป็นลำพัง เราไม่เอาไหนแล้ว เราปล่อย ปล่อยมานาน คิดดูตั้งแต่ก่อนที่ยังไม่มีงานอะไรเลย พออายุ ๘๐ ปีบ๊ ดัดเลย ประชุมอบรมพระนี้ ชาติไปเลยทันที ไม่เอาเลย นั่น ก็เรียกว่า ชาติไปเลย ทีนี้เรื่องบ้านเมืองก็เข้ามา พอทางชาติบ้านเมืองเข้ามานี้ ก็เลยตั้งขึ้นใหม่เลย ยิ่งหนักกว่าแต่ก่อน

คราวสุดท้าย เป็นคราวหนักมาก ในชีวิตของหลวงตา หนักมากตอนสุดท้ายนะ แต่ก่อนมาสงบสบาย ๆ มา เรื่อยมา เทศน์ สอนพระก็เทศน์ตามกำหนดเวลา ไม่ให้ขาดวรรคขาดตอน ๗ วันบ้าง หรือ ๑๐ วันบ้างประชุมทีหนึ่ง ๆ เรื่อยมา จนกระทั่งอายุก้าวเข้า ๘๐ ปีเลยพอ ๘๐ เลิกเลย อย่างนั้นนะ เลิกก็เลิกจริงๆ ไม่เอา ไม่อบรม ไม่สอน ถ้าใครมีข้อข้องใจปัญหาอะไร ๆ ก็ให้มาถาม ถามได้ แต่ที่จะให้เทศน์เหมือนแต่ก่อน หยุด นะะ หยุด ก็หยุดจริงๆ แต่การตอบ การถามปัญหาที่ข้องใจนั้น เราเปิดไว้เสมอ แล้วให้พระท่านฟังเทป ฟังอะไรเอา เพราะเทศน์มามากต่อมาก ให้ฟังเทป ฟังอะไรเอา

ที่นี้อยู่ ๆ บ้านเมืองมันก็ซุลมุนวุ่นวายขึ้นมา สุดท้ายก็เลย ร่างกายอันเก่านี่ละ เป็นตัวใหม่ขึ้นมา ทุกอย่างเลยหม่น หม่นขึ้นมา คราวนี้ยิ่งหนัก แล้วเทศน์ทั่วประเทศไทยเลย

ไม่ทราบว่่าก็กัณฑ์ หนีบเอาชิ เทศน์มาได้ ๕ - ๖ ปีนี้แล้ว สักก็กัณฑ์ ฟังชิ นี้ละ ที่ว่าหนัก เราหนักตอนบั้นปลายของชีวิต หนักมากจริงๆ เราหนัก ไม่มีใครทำแทนเราได้เลย เราเป็นผู้ทำหน้าที่เองนะ คือ ทนเอา ๆ

ต้นเหตุมอบทองคำเข้าสู่คลังหลวง

วันนี้เป็นวันที่เราได้บริจาคเพื่อชาติไทยของเรา ซึ่งคลังหลวงนั้นอ่อนแอมากที่สุดเท่าที่เคยได้ รับกวนพี่น้องทั้งหลายนี้ เนื่องจากครั้งแรกที่เราไป จะไปมอบทองคำและมอบดอลลาร์ หัวหน้าคลังหลวงได้นิมนต์เราเข้าไปดูทองคำในคลังหลวง แล้วบอกว่า ในคลังหลวงนี้ได้มาเห็นเพียงสองท่านเท่านั้น คือ สมเด็จพระเทพฯ หนึ่ง แล้วก็หลวงตาที่เท่านั้น นอกนั้นไม่มีใครมาดูได้เลย มาเห็นได้เลย คือ ไม่อนุญาตอย่างเด็ดขาดนั้น

นี่เพราะเหตุไรหัวหน้าคลังหลวงจึงได้นิมนต์เราเข้าไปดู ในวันที่เรามอบทองคำเป็นครั้งแรก ท่านต้องหวังเพื่อคลังหลวงของเราที่กำลังเหือดแห้ง เรียกร้องหาความช่วยเหลือบรรเทาความหิวโหยของคลังหลวง ให้มีความบรรเทาขึ้นมาๆ

พอเราได้ไปดูก็ไปดูทุกทิศทุกทาง ทุกแห่งทุกมุมในคลังหลวงนั้น ซึ่งมีเป็นเกราะๆ คลังหลวงมีเป็นตึกๆ เราเดินดูซอกแซกซิกแซก ดูวันนี้จะเรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบอีกครั้งหนึ่งนะ ดูอย่างละเอียดถี่ถ้วนจริงๆ พอดูเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็เชิญหัวหน้าทองคำ หัวหน้าคลังจะไปคุยกันว่าทองคำนี้ได้มอบ ได้ฝากไว้ที่ไหนๆ บ้าง ตามที่เราคาดคิด ท่านหัวหน้าก็ตอบมาอย่างถูกต้อง แล้วเวลาหมุนเข้ามาหาชาติไทยของเราว่าทองคำมีเท่านั้น จิตใจของเรา โอ๊ย วูบวาบลงเลย นี่รู้สึกว้า สะเทือนใจมาก คนทั้งประเทศจำนวนตั้ง ๖๒ ล้านคน มีทองคำขนาดนี้ เข้ากันไม่ได้เลย นี่แหละต้นเหตุนะ

พอออกมาจากนั้นก็ประกาศก้อง ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งบัดนี้เลย เราจึงไม่จี๊ดจางเรื่องการประกาศขอความร่วมมือจากบรรดาพี่น้อง เพื่ออุดหนุนคลังหลวงของเรา ซึ่งเป็นหัวใจแห่งชาติไทยให้มีความเต็มตื่นขึ้นมาด้วยทองคำ อย่างน้อยก็อย่างที่ว่าได้ ๑๐ ตัน

๑๖

พอหายใจโล่งละ ถึงขนาด ๑๐ ตัน
 พอหายใจโล่ง แต่ไม่ได้เต็มปอด ไม่เต็ม
 ก็ตาม เวลาหายใจแหม่วๆ บอกชัดเจน
 อยู่แล้ว ก่อนหน้าที่จะนำทองคำเข้าไป
 สู่อลังการนี้ นี่พอได้ทองคำหุน
 เข้าไปๆ การหายใจของพี่น้องชาวไทย
 จากอลังการ ก็ค่อยรู้สึก ว่า โล่งขึ้นมาๆ

บัดนี้ ทองคำเรา มันจะ ๙ ตัน
 แล้วนะ มอบคราวนี้ค่อนข้างแน่ใจว่า
 จะถึง ๙ ตัน หรือ ๙ ตันกว่าก็อาจเป็นได้

ยังขาดอยู่เพียง ๑ ตัน เพราะฉะนั้นจึงได้เรียนพี่น้องทั้งหลายทราบว่า
 เอาเลยนะ มันควรจะได้ ๑๐ ตันในคราวนี้ก็เอาให้ได้เถอะ เพราะเรา
 เห็นความเดือดแห้งของอลังการของเรา เราอยากพูดว่า เดือดแห้งนะ
 คน ๖๒ ล้านคน มีทองคำเพียงเท่านั้น เรียกว่า เข้ากันไม่ได้เลย
 จึงว่า เอาเลย คราวนี้เป็นคราวที่เราจะช่วยชาติของเราที่มีความหิวโหย
 มาหาน เรียกร้องความช่วยเหลือจากบรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกัน
 เพื่อที่จะช่วยเหลืออลังการของเราให้แน่นหนามั่นคงขึ้นมา

คติความปรารถนาข้อย

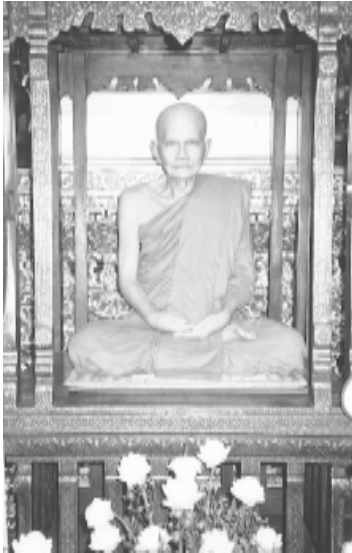
พูดถึงเรื่องที่มีความปรารถนาน้อย คือ พระท่านดำเนินมาในครั้ง พุทธกาล อย่างพระอานนท์ผ้าจีวรขาด ท่านไปเอาผ้าจีวรมายำให้แห้ง ขยำกับตมกับโคลนแล้วโปะเป็นผาผั่งขึ้นไป ทางนั้นมันคงจะร้อนมาก เอามาโปะเป็นผาผั่ง อะไรพอใช้ได้ ท่านนำมาใช้ปะติดปะต่อ

อย่างปัจจุบันนี้ก็ไปดูซิพิพิธภัณฑสถานหลวงปู่มั่น เห็นไหมบริหาร ท่าน ไปดูซิ เอามาปะติดปะต่อเศษๆ ผ้า เห็นไหมนั่น นั่นล่ะท่าน ปฏิบัติตามธรรม ไม่สร้างความยุ่งเหยิงวุ่นวาย มีพออยู่ พอกิน พอใช้ พอยังใช้อยู่ใช้ไป พอปะ ปะ พอซุน ซุนไป อย่างบริหารของหลวงปู่มั่น ท่านทำไว้เป็นศาสตราจารย์เอกที่เดียว ไม่มีความฟุ้งเพื่อเห่อเหิม

ฆราวาสเรา ถ้าไม่ฟุ้งเพื่อเห่อเหิม ให้รู้จักพอเหมาะพอดี ในความเป็นฆราวาสของเรา ก็เรียกว่า เดินตามครู ทางฆราวาสให้ พวกกันไปปฏิบัติ อย่าปล่อยเนื้อปล่อยตัวจนเกินไป เสียนิสัยนะ ถ้าง ได้เสียนิสัย ความฟุ้งเพื่อ ไม่ยินดีในสมบัติที่มีอยู่ของตนแล้ว ลูกหลาน เกิดมาก็เป็นบ้าไปตามเขานั้นแหละ เมืองเราเลยเป็นเมืองบ๊อยเขา ดังที่พูดเมื่อเช้านี้ ดีไม่ดีไปกราบเขาเสียก่อน เขามีอะไรของเมืองนอก มาขายเรา เราไปกราบเสียก่อนแล้วซื้อเขา เข้าใจไหม มันลงใจในเขา ถึงขนาดนั้น ลืมตัว เห็นตัวไม่มีค่ามีราคา มีราคาตั้งแต่ของภายนอก เสียหมดนะ จำให้ดีทุกคน

วันนี้ก็พูดเท่านั้นล่ะ ไม่พูดมาก องค์กรอื่นๆ ไม่มีพูด ไม่พูด พูดอย่างนี้ เกรงเขาเกรงอย่างว่า หลวงตาบัวนี้เกรงธรรม ไม่ได้ เกรงใคร เกรงธรรม ธรรมพาก้าวเดินยังไป ไปอย่างนั้น ให้พระนะ

มาสมัยปัจจุบันนี้ เราก็อุดจริงๆ อย่างนี้ล่ะ บรรดาลูกศิษย์ หลวงปู่มั่นที่มีความมกน้อยที่สุด เรยกให้เลย คือ ท่านอาจารย์หลุย (หลวงปู่หลุย จันทสาโร) อาจารย์หลุยที่มาเสียอยู่ที่ทางหัวหิน นี่ก็เป็น

หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต

ลูกศิษย์ของท่านอาจารย์มั่นองค์หนึ่ง
มกน้อยที่สุดในบรรดาลูกศิษย์ของ
หลวงปู่มั่น ไม่มีใครเกินอาจารย์หลุย

ท่านอาจารย์หลุย ออกหน้า
เป็นเอตทัคคะเลิศในทางความมกน้อย
ไม่เอาอะไร ใครถวายอะไรไม่เอา
ทั้งนั้นๆ จีวรใหม่ๆ ท่านก็ไม่อยากใช้
ท่านใช้จีวรเก่าๆ ไปเฉพาะตัวๆ เลย
ใครเอาอะไรมาให้ ไม่เอาทั้งนั้น ไปเลย
นี่ยกให้เด่นในครุบาอาจารย์ทั้งหลาย
บรรดาที่เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่น เรา
ยอมรับ ยอมท่านเลยว่า ท่านเก่งมาก
มกน้อยมาก ท่านอาจารย์หลุย

ดูว่าพอมรณภาพแล้ว อัฐิของท่านก็กลายเป็นพระธาตุ นั้น
เห็นใหม่ละ เป็นพระธาตุ อัฐินี้จะเป็นพระธาตุไม่ได้นอกจาก
พระอรหันต์อย่างเดียว ในตำราบอก
ชัดเจน อัฐิที่กลายเป็นพระธาตุแล้ว
มีเฉพาะพระอรหันต์เท่านั้น บอกว่า
เท่านั้นเลย นี่ท่านอาจารย์หลุย
ก็เป็นอย่างนั้น ก็ประกาศแล้วนั้น
หลักธรรมชาติ ใครจะเชื่อไม่เชื่อก็ตาม
หลักธรรมชาติ คือ ธรรม นั้นเอง
เป็นอย่างนั้น

หลวงปู่หลุย จันทสาโร